

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/243/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223650
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223650.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 14. novembra 2014, č. k. 50C/163/2012 - 105, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ō v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu náhradu škody 125 eur a nemajetkovej ujmy 369 eur, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, keďže nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení platnom do 30. 11. 2008, § 42 ods. 3, § 79 ods. 1, 2, § 85 ods. 3, § 87 písm. a), b), § 103 O. s. p. a vecne tým, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, keď nepreukázal existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojich nárokov na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, keď nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, ani vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Poukázal na skutočnosť, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu), vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 36Er/8205/2008, súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal listom doručeným exekučnému súdu dňa 04. 12. 2008 o udelenie poverenia na vymoženie pohľadávky, na základe exekučného titulu platobného rozkazu č. 27Rob 159/2006 (správne spisová značka) vydaného Okresným súdom Bratislava V dňa 26. 07. 2007, právoplatného dňom 06. 09. 2007, vykonateľný 06. 09. 2007, ktorým bola povinnej F. Q., Z.. XX. XX. XXXX uložená povinnosť zaplatiť istinu 8. 920,- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 10. 920,- Sk od 08. 12. 2002 do 22. 11. 2005, zo sumy 8. 920,- Sk od 23. 11. 2005 do zaplatenia a náhradu trov konania, pričom Okresný súd Bratislava V súdному exekútorovi udelil poverenie dňa 09. 12. 2008, t. j. piaty deň po podaní žiadosti, pod č. 5105*066435, na vykonanie exekúcie v zmysle uvedeného exekučného titulu a nie ako žalobca tvrdil vo svojej žalobe, až po 7 mesiacoch od jej podania, teda po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora. K námietke premlčania vznesenej žalovaným uviedol, že premlčacia doba začala plynúť

dňom 29. 12. 2008 a uplynula 29. 06. 2012 (29. 12. 2011 + 6 mesiacov) s tým, že v prípade opodstatnene uplatneného nároku žalobcu, by vzhľadom na podanie žaloby dňa 27. 09. 2012 došlo k premlčaniu uplatneného nároku. K tvrdeniu žalovaného, poukazujúceho na nedostatok procesných podmienok v konaní, spočívajúcich v zmätočnom žalobnom návrhu, ako aj v jeho predčasnom podaní na súd a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veci prieťahov súdu v exekučných konaniach uviedol, že splnenie povinnosti opísať rozhodujúce skutočnosti pravdivo nie je procesnými prostriedkami vynúiteľné, keďže môže nájsť svoj odraz iba v rozhodnutí vo veci samej s tým, že posudzovať súlad žaloby s hmotným právom predtým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Uviedol, že ustanovenie, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z. z. účinnou od 01. 01. 2013, preto v súlade s právnou teóriou je potrebné aplikovať hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde a nakoľko žalobca svoj nárok na súde uplatnil pred účinnosťou novelizovaného znenia zákona a na predmetné konania je nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, t.j. do 31. 12. 2012, dospel k záveru, že všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku žalobcu v prípade prieťahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou dňa 27. 09. 2012 podľa hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012. K tvrdeniu žalobcu, namietajúceho príslušnosť Okresného súdu Bratislava V ako súdu, ktorý mal byť vylúčený z konania a rozhodovania vo veci z dôvodu, že tento súd svojim nesprávnym úradným postupom/ nezákonným rozhodnutím v exekučných veciach mu spôsobil škodu, ktorú si žalobou voči štátu uplatnil, uviedol, že odvolací súd rozhodnutím č. 4NcC 138/2012 (správne spisová značka) zo dňa 17. 10. 2012 nevyhlásil sudcov Okresného súdu Bratislava V z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, keďže nezistil dôvody na ich vylúčenie a delegovanie veci inému súdu, okrem JUDr. Ivica Blecharžovej a preto je miestne príslušným všeobecným súdom na prejednanie a rozhodnutie danej veci. Poukázal na skutočnosť, že vo veci nariadil pojednávanie až po právoplatnosti uznesenia 50C 163/2012-53 (správne číslo konania) zo dňa 03. 03. 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4Co 377/2014-75 z 22. 08. 2014, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a návrh žalovaného na spojenie vecí, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 28. 10. 2014 a pojednávanie bolo nariadené na termín 14. 11. 2014 s tým, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal opätovne návrh na prerušenie konania a to z rovnakých dôvodov ako uviedol v návrhu zo dňa 05. 12. 2013, avšak okrem skutočnosti, že o návrhu žalobcu na prerušenie konania bolo právoplatne rozhodnuté, ústavný súd v prejednávaných veciach rozhodol, sťažnosti pre nedostatok právomoci odmietol, t.j. odpadol aj dôvod uvádzaný samotným žalobcom na prerušenie konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si síce vo svojom vyjadrení k žalobným návrhom náhradu trov uplatnil, nakoľko však zo spisu súd prvého stupňa žiadne trovy, ktoré by mu mali vzniknúť nezistil, žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhladol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu

možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. (správne číslo konania) 11NcC/46/2012 - 24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitráry zrušiť. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dlžník) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Uviedol, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok

č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namieta, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prietahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejednanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namieta vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01.06.2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. júla 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súdom má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných

dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko súd prvého stupňa v danej právnej veci nariadil pojednávanie na deň 10. 12. 2013, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil (predvolanie doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 13. 11. 2013) a emailovým podaním zo dňa 05. 12. 2013 požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady neustranosti súdu a sudcu a navrhol prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o podanej ústavnej sťažnosti o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 4NcC/138/2012 a napriek tomu, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 03. marca 2014, č. k. 50C/163/2012 - 53 jeho návrh na prerušenie konania zamietol a Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22. augusta 2014, č. k. 4Co/488/2014 - 77 napadnuté uznesenie potvrdil, sa žalobca, resp. jeho právny zástupca na pojednávanie dňa 14. 11. 2014 opätovne nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, pričom nesporne musel mať vedomosť o tom, že o jeho ústavnej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol viac ako rok pred pojednávaním (nariadeným prvostupňovým súdom na deň 14. 11. 2014), uznesením zo dňa 12. decembra 2013, č. k. IV. ÚS 758/2013 - 10 tak, že jeho sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie odmietol.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť sa vykonania procesných úkonov na pojednávaní zúčastniť a nakoľko sa žalobca na pojednávania nedostavil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o ich odročenie, svoju neprítomnosť ani neospravedlnil, správne postupoval súd prvého stupňa, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal a s prihliadnutím na obsah spisu, aj vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol.

Právne bezvýznamnou je aj námietka žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 17. októbra 2012, č. k. 4NcC/138/2012 - 20 rozhodol tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V, nie sú vylúčení z konania a rozhodovania vo veci, okrem JUDr. Ivici Blecharžovej, ktorú z konania a rozhodovania vo veci vylúčil, avšak, ako už odvolací súd uviedol vyššie, o ústavnej sťažnosti žalobcu rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 12. decembra 2013, č. k. IV. ÚS 758/2013 - 10 tak, že sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie, keď sa neoboznámil s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplývajú konkrétne náklady vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, nakoľko súd prvého stupňa dospel k správnomu záveru, že žalobca dôkazné bremeno v konaní neuniesol a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom štátu a vznikom škody na jeho strane nepreukázal a preto dokazovanie výšky škody je právne irelevantné.

Právne bezvýznamnou je aj argumentácia žalobcu, že nakoľko sa žalovaný k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadril, bolo povinnosťou prvostupňového súdu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keďže aj uvedená argumentácia žalobcu svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 13. 11. 2013 (vid' č. I. 39 spisu) prevzal právny zástupca žalobcu vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 29. 10. 2013 žalovaný doručil prvostupňovému súdu.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované a preto je námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku absolútne neopodstatnená.

Súd prvého stupňa zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. popri podmienke nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.